

Tefrika -4: Dipsiz Kuyu / devamı

Category: Detektiv proza, Kitapcy, Sözlər

написано kitapcy | 23 января, 2025

Tefrika -4: Dipsiz Kuyu / devamı TEFRIKA -4: DİPSİZ KUYU

İnsanın hayatı her zaman neşeli ve güzelliklerle geçmiyor. Yaşam dikenli, engelli ve oldukça zor, buna rağmen insanoğlu o kadar kudretli ki göğüs germeyi başarabiliyor. Yaptığımız denklemin sonunda çıkan sonuç hüznün olsa da ayakta kalmayı başarıyor. Aşkını, işini, değer verdiği şeyi kaybetse de geçen zaman sonrasında yine gülebiliyor. Devam ediyor hayat, acılarla, kabuk bağlayarak...

Yaşlı adamdan öğrendiklerinden sonra mobese kameraları ile şüpheli araç aramaları sonuçsuz kalmıştı, eli kolu bağlı,

çaresiz durumda olan Evren beklemekten nefret ediyor ve başka çözüm yolu düşünüyordu. Eve gitmek yerine merkeze döndü, iki gündür uykusuzluk yüzünden batan gözlerini ovuşturarak baktı karşısındaki panoya. İsimleri teker teker sesli bir şekilde okudu, gelen yeni ölüm haberleriyle panoda yazılı olan isimlerin üstünü çizdi, diğerlerine soru işareti koydu.

Dirseklerini masaya dayayıp başını ellerinin arasına aldı. Görevlendirdikleri Zenci de bilgi almayı başaramamıştı. Yanlış yolda olduklarını düşündü, Zenciye buluşmak istediğini yazdı mesajla. Odadan tam çıkmak üzereyken kapıda karşılaştığı İlker'e yorgun ve hüzün dolu bir bakış attı, arkadaşına başıyla gelmesini işaret ederek yürümeye devam etti. Necip Fazıl Kısakürek İlkokulunun arka tarafına park ettikleri araçla yola çıktılar.

İlker sordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Zenci ile görüşmemiz gerek."

"Bir şey mi bulmuş?"

"Hayır."

"Eee... Neden görüşüyoruz o zaman?"

"Bizim hatamız yüzünden adam hiçbir şey bulamadı, cinayetlerin nedeni uyuşturucu, öldürülen Ümit ve Adnan'ın da bu işin içinde parmağı olduğunu düşünüyorum."

Evren'in söyledikleriyle kafası daha çok karıştı. "Peki, öğrendik diyelim, abiyi bulmamızda yardımı olacak mı?"

"Başka önerin var mı?"

Sorusuna soru ile karşılık alan İlker sustu, vereceği cevap yoktu ve sonuca ulaşmak için ne yapacağını bilmiyordu.

Çıkmaz sokakta, apartmanın altında yer alan eski bir tamirhanenin önünde aracı park edip beklemeye başladılar. Duvarlar, siyasi sloganlar ve aforizmalar ile doluydu.

Zenci, elinde bitmek üzere olan sigarasını tütürerek yaklaşıyordu, son bir nefes daha çekip izmariti yere atınca, "Oğlum, atma lan şunu yere!" diye çıkıştı Evren.

"Pardon Abi."

"Kulağını aç ve beni iyi dinle, şu ana kadar sana söylediklerimizin hepsini unut. Ümit ve Adnan'ın uyuşturucu ile bağlantısı olup olmadığını, varsa kimlerle çalıştığını öğren."

"Anladım Abi."

"Akşama kadar süren var!"

"Ne! Akşama kadar mı? Ama..."

“Zenci! Mazeret yok, haydi daha burada zaman kaybediyorsun...” dedi ve araca binip İlker’i bekledi.

İlker de ona omuzlarını silkti ve arabaya atladı, Evren’in bu çabasının boşuna olduğunu düşünüyordu, “Sence elle tutulur bir şey çıkacak mı?”

“Çıkacak, çıkmak zorunda.”

“Bu kanıya nasıl varıyorsun anlamıyorum.”

“Abiden hiçbir şey öğrenmedin mi? Görüştüğümüz her isim kapalı kutu, olayın üstünü örtmek için hikâyeler anlatıp duruyorlar. Biz sürekli onların yönlendirmelerine uyup oradan oraya koştururken işlerini hallediyorlar. Geçen gün Abinin sonunu getirmediği cümle tırmalıyor kulaklarımı.”

“Nedir o?”

“Abi içimizde sızıntı olduğunu düşünmüştü.”

“İyi de kim olabilir?”

“Hiç tahminin yok mu? Kızımızın dibinden ayrılmayan Doğan’dan şüpheleniyorum ben. Abi, Behlül’ü almaya gittiğini sadece ona söylüyor akabinde ortadan kayboluyor.”

“Ne yapacağız.”

“Tuzağa çekeceğiz...”

“Nasıl yapacağız?”

“Bilmiyorum, bulacağız bir yolunu.”

Evren’in anlattıklarını kafasında tarttığında parçalar yerine oturuyor ve daha mantıklı gelmeye başlıyordu. Hiç istemediği ihtimallerden birinin gerçekleşmesinden korkuyordu, Amirlerinin cesedini bulmak. Arkadaşı başka bir konuda da haklıydı, son zamanlarda Damla ile olan ilişkisine kendisini o kadar kaptırmıştı ki, olaylara kendisini veremiyordu.

Düşüncelerinden sıyrıldığında Evren’in arabayı nereye sürdüğünü merak etti, “Şimdi nereye gidiyoruz?”

“Dost ziyaretine...”

İlker, arkadaşının nereye varmaya çalıştığına anlam veremedi, bekleyip görecekti. Evren aklına gelen her kapıyı çalıyor, herkesi arıyordu. Durup beklemenin sonuca ulaştırmayacağını bildiği için sürekli arı kovanına çomak sokarak ortalığı kızıştırıyordu. Bir sonuç elde etmek için sürekli çabalıyordu. Eski adı Murtake şimdi ise Ege Mahallesi olarak bilinen yere geldiler. Gecekonduların neredeyse tamamının yıkıldığı yerde hayatını sürdüren bir elin parmaklarını geçmeyecek insan kalmıştı buralarda, eskilerden biri olan İbrahim, namı diğer Kasap...

Kentsel dönüşüme karşı başkaldırmayı seçmişti, eski canlılığından eser kalmayan bu yerde izbe evinde yaşıyordu Kasap. Birçok sabıkasının zamanında hayatını sürdürdüğü bu mahalleye yeni, lüks siteler inşa edilmek üzere boşaltılmıştı. Tek katlı, sıvaları dökülmüş evinin önünde bir bacağını kaybetmiş oturan yaşlı bir adam dünyaya meydan okurcasına tüttürüyordu sigarasını.

Tam önünde durdular, araçtan indiklerinde adam istifini bozmadı. Evren yanına doğru yürümeye başladı, "Kasap! Selam, iyi gördüm seni."

Yaşlı adamın gözlerinin kenarları kırışmış ve kahverengi benekler vardı, sigara yüzünden sararan bıyığı biçimsiz uzamış, takma olduğu belli olan dişleri de inci gibi parlıyordu. Ağır bir koku vardı üzerinde. Hırıltılı nefes alıp veriyordu, dudağında beliren sinsi bir gülümsemeyle karışık tiksinti duyar gibi selamladı, "Buraların yolunu bilir miydin Polis bozuntusu."

"Mümkün olduğunca senden uzak durmaya çalışıyorum."

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

İlker, ikilinin arasında geçen ilginç sohbeti merakla izliyordu.

"İlker, bu adama neden Kasap derler biliyor musun? Yakaladığı çocuk tecavüzcülerinin penislerini kesip yedirdiği için," ardından Kasap'a döndü, "Amirim kayıp, bulamıyoruz. Kuruçay'da işlenen cinayetler kulağına çalınmıştır. Olaylar çorba oldu, uyuşturucu çetesi ile bağlantısı olduğunu düşünüyoruz, bir sürü insan öldürüldü. Mahallede gezip duran sahte plakalı, siyah araçlar var. Bu piyasadan çekilsen de kimlerin parmağı var bilirsin. Senden yardım istiyorum."

Genzini temizleyerek yere tükürdü, "Abinizi alan adamlar aradığınız kişiler değil."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Çünkü onlar da Başkomiseri arıyor."

"Gözleri büyüdü, kim bu adamlar?"

"Kim olduğunu inan bende bilmiyorum. Senin gibi bizim çukurda merak eden de çok. Güçlü bir uyuşturucu Baronu, kesin. Adına çalışanlar bile kimin için çalıştıklarını bilmiyorlar."

"Bana yardımcı olacak mısın?"

Koltuk değneğinden destek alarak kalktı oturduğu yerden, ağrılarından kurtulmak istercesine gerindi, 'Bakalım' sözcükleri belli belirsiz döküldü dudaklarının arasından.

Doğrulup adım atmaya başladığında İlker'e sert bir bakış attı. Kendi durumundan çok başkalarına acıyormuş gibiydi, hayata meydan okuyan yüz hatları keskin ve oldukça sertti, sekerek ilerledi evin içine doğru.

Evren ve İlker de arkasından takip ettiler, harabe evin içinde Kasabın yaşamına eşlik eden kediler vardı. Yavrulardan biri Evren'in ayağına dolanıp sürtünmeye başladığında, hafifçe iterek uzaklaştırdı. Kırık koltukların üzerinde tüyler ve içeriye doğru ilerledikçe artan ağır bir koku.

"Kasap, bu ne hal, nasıl yaşıyorsun burada?"

"Hayat buradan daha mı düzenli Polis?"

Evren cevap vermedi, koku ve pislik yüzünden midesi bulanıyordu. Oturmalarını isteyen Kasabı ayakta beklemeyi tercih ettiler.

Yaşlı adam, yatak olarak kullanılan süngerin üzerinde toplanmış olan lekeli, rengi ağarmış çarşafı göstererek Evren'den telefonu vermesini istedi. İyice sararmış olan yastığı parmaklarının ucuyla kenara çekerken tiksinti duydu. İlerleyen teknolojiye rağmen eski model, tuşlu cep telefonlarından birini gördüğünde garipsedi. Yatağın üzerinden alıp uzattı.

Telefonu yüzüne iyice yaklaştırdı, rehberden aradığı ismi bulduğunda ise gerilen kasları gevşedi.

"Alo," ses tonu sert, kaşları çatıktı, "Bana Başkomiserin yerini sormuştun, öğrendim gel."

"..."

"Telefonda olmaz!"

* * *

Komutan elini omzuna attığı Behlül'le birlikte çıkışa doğru yürümeye başladı. Kapalı kapıların olduğu karanlık, uzun bir koridordan geçiyorlardı.

Genç Çırağın cılız bedeni korkudan titriyordu, akıbetini soracak cesareti bulamıyordu kendisinde. Karanlıkta sesini duyduğu demir sürgü kapının şimdi yanındaydı. Kocaman, ağır bir kapıydı, sürülerek açıldığında karşılarındaki manzara karşısında adeta ikisi de şaşkına döndü. Cengiz silahı Komutana doğrultmuş öylece bekliyor ve öfkesi yüzünden okunuyordu.

Komutanın konuşmasına fırsat kalmadan çekti tetiği. Silahın

patlamasıyla yanındaki adamın kanlar içinde yere yığıldığını gören Behlül'ün gözleri yuvalarından fırlayacaktı. Öldüğünü sandığı adam hayatta ve özgürdü.

"Benimle geliyor musun?" dedi Cengiz.

"Ama sen..." dedi kekeleyerek.

"Zamanımız yok, geliyor musun?" diyen Cengiz harekete geçti.

Çıkış kapısına doğru yaklaştıklarında yetişen adamlar ateş etmeye başladı, korunmak için başka şansları kalmayan ikili çareyi kolonun arkasına gizlenmekte buldu.

"Ne yapacağız?" diye sordu Behlül.

Ateş etmeyi kesen adamlar yetişmek üzereydi, çıkış sadece on adım kadar ötedeydi ama kurşunların hedefi olmadan ulaşmalarının imkânı yoktu.

Ağlamamak için kendini zor tutan Behlül'ün dudakları titremeye başladı,

"Bak, ağlamanın sırası değil. Bu adamlar seni gözden çıkarmış, buradan seni kurtaracağım, bana güven. Seni kim satmış olabilir?"

"Bilmiyorum."

"Bu sabah seni Orhan'la birlikte Yavuz'un evine girerken gördüm. Onlardan biri olabilir mi?"

Şaşkına dönen Genç Çırac ne diyeceğini bilemedi, cevap vermek için ağzını açtıysa da gevelemekten başka bir şey yapamadı.

"Birileri kendini kurtarmak için seni feda etti."

Behlül kapana kısılmış hissediyordu kendisini. Çaresizliği her geçen dakika daha da artıyordu.

Yaklaşan ayak sesleri yükselirken tanıdık biri konuşmaya başladı, Çavuş! "Kaçabileceğinizi mi zannettiniz. Komutanımın intikamını alacağım sizden, ölmek için bana yalvaracaksınız!"

Başkomiser hızlı bir şekilde etrafı incelemeye başladı, dikkatlerini dağıtmak için son üç kurşunu kalmıştı, böylelikle çocuğun kaçmasını sağlayabilirdi.

Cengiz, "Ben onları oyalarken sen kaçacaksın."

"Ama..."

"Dediğimi yap!" cebinden çıkardığı cep telefonunu uzattı, şebeke sinyali olmadığını gören Behlül'e, "Dışarıda çekmeye başladığında ara ver yardım iste. Sakın Orhan ve ya Yavuz'u

arama!”

Cengiz derin bir nefes aldı, elinde tuttuğu silahı sımsıkı kavradı, içinden ona kadar saydı ve gizlendiği yerden çıkarak bir el ateş etti. Kurşun sesi boş duvarlarda yankılanırken adamlar şaşkına döndü. Boşluktan yararlanan Genç Çırac çoktan kapıya doğru koşmaya başladı. Aralarındaki mesafeyi korumak isteyen Başkomiser bir el daha ateş etti. Behlül’ün kendisini dışarı attığını görünce dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

Kaçmaya başladı, kulakları basınç yüzünden uğulduyor sadece kendi nefes alışverişlerini duyuyordu. Nerede olduğunun farkında değildi, sadece koşuyordu, özgür kalmanın mutluluğunu yaşama fırsatı bulamamıştı daha. İyice uzaklaştıktan sonra durup çevreyi kontrol etme ihtiyacı hissetti, ormanlık alanın içinde gideceği yeri bilmiyordu. Sakinleşmeye başlayınca Cengiz’in verdiği telefon aklına geldi, şebekeyi kontrol ettiğinde çektiğini görmesi içini rahatlattı. ‘Orhan ve ya Yavuz’u sakın arama!’ Cengiz’in söyledikleri kulaklarında cınlıyordu adeta ama başka seçeneği yoktu. Ezberinde olan numaralardan birini çevirdi zaman kaybetmeden. Kısa bir konuşmadan sonra bulunduğu yerin konumuna haritadan baktı, çıkabileceği en yakın yolu öğrendikten sonra arama kaydını sildi ve telefonun pilini çıkararak farklı noktalara fırlattı. Arkasında iz bırakmak ve bulunmak istemiyordu. Soğukkanlılığını tekrar geri kazanmanın verdiği güven vardı.

Hafızasına kazıdığı rotaya göre yürümeye başladı, temkinli davranıyordu, takip edilip edilmediğini kontrol ediyordu sürekli. Dikkatli bir şekilde adımlarını atarken dere yatağının yakınlarında çamurlu alanı fark etti. Peşinden gelecek olanları yanıltmak için gittiği yönün aksine ayak izleri bıraktı, onun dereye girdiğini ve farklı bir yol izlediğini düşünecekler böylelikle de kendisi de zaman kazanmış olacaktı. İstemsiz bir şekilde anlık yaptığı dâhiyane plân ile kendisiyle gurur duydu.

Yakınlardan bir yerlerden gelen çalılıların çıtırdama sesleriyle tekrar panik duygusuna kapıldı. Daha hızlı davranmalı ve uzaklaşmalıydı, hazırladığı ufak tuzağın işe yarayacağından

oldukça emin bir şekilde belirlediği noktaya doğru koşmaya başladı. Sıklaşan ağaçlar görüş alanını kısıtlıyordu, çalılarla kaplı yerler geçişini hem zorluyor hem de vücudunu çiziyordu. Ufak sıyrıklar derin olmasa bile verdiği yanma hissi yaşadığı heyecan ile daha fazla hissediliyordu. Adamların kendisinden daha hızlı olduğunu yaklaşan seslerden anlayabiliyordu, aldığı nefes bir yumru gibi oturdu boğazına. Yönünü kaybettiğini anladığında sıkışan göğüs kafesi onu olduğu yere hapsetmişti ve hareket edemiyordu. Görünmez bir el onu orada tutuyordu sanki. Birinin kahkaha sesini duydu, yakın, hem de çok yakın. Dünya etrafında hızla tur atıyor gibi başı dönmeye başlayınca midesi bulandı, yine o bilindik çaresizliğin, tutsaklığın içine düştüğünü hissediyordu.

Gücünün bacaklarından çekildiğini fark etmiş ama çözüm bulamıyordu, az önce kendiyile övünen kibirli çocuktan eser kalmamıştı. Bir silueti fark ettiğinde saklanmak için çok geçti, göz göze geldiklerinde adam parmağıyla kendisini göstererek 'Orada!' diyerek arkadaşlarına bağırıyordu bile. Artık ne tarafa gittiğinin önemi yoktu, ilk seçenek hayatta kalmaktı. Koşmaya başladığında bu kovalamacadan adamların zevk aldığını ve eğlendiğini düşünmesi içindeki kaygıyı daha da arttırdı. Önünde sonunda yakalayacaklarını düşünüyorlardı. Bilmediği, yabancı ormanda nereye kadar kaçabileceğini, ne yapabileceğini hesaplıyordu.

Zihninden hızla akıp giden düşünceler arasından doğru kararı vermek zorundaydı, bulunduğu durum düşünüldüğünde hiç de kolay değildi. Geçtiği yerlere biraz dikkat ettiğinde eksen etrafında daire çizdiğini anladı, geniş gövdeli Meşe Ağacını ikinci kez görüyordu sanki yoksa benzer ağaçların birden fazla olma ihtimali var mıydı? Dere yatağına bıraktığı izlerle karşılaştığında acı gerçeğe yüzleşmek zorunda kaldı. Bıraktığı izler kendisinin tuzağa düştüğünü gösteriyordu. Düşünmeden cılız bir şekilde akan derenin diğer tarafına geçti, ağaçlarla birlikte büyük kayalıklarda vardı artık yolu düz değil engebeli aynı zamanda tırmanması gerekiyordu.

Sazlıkların arasından çıkan adam sert bir tekme ile Behlül'ü yere serdi. Kısa zamanda yakındaki diğer arkadaşları da geldi

yanlarına. Arkalarından çıkan Çavuşun gözlerindeki karanlık ne kadar öfkeli olduğunu yansıtıyordu.

“Sana kaçamayacağını söylemiştim,” dedi.

Boğazından tutarak kaldırdı havaya, yüzü mosmor olana dek sıkı, bıraktığında ise Genç Çıracık öksürük krizine kapıldı.

“Telefonu ne yaptın?”

“Attım,” diye tısladı Behlül.

“En son kimi aradın ve neler anlattın çabuk söyle!”

“Kimseye bir şey söylemedim.”

Çavuşun attığı tokatla olduğu yere kapaklandı, “ikinci uyarı olmayacak! Kimi aradın ve ne dedin?”

“Yavuz Abi, onu aradım yemin ederim. Polislerin her yerde beni aradığını söylediğinde kurtulduğumu ve büyük patronla konuşmak istediğimi söyledim. O kadar.”

“Büyük patrona o nasıl ulaşacakmış?”

“Bilmiyorum, ulaşabileceğim tek kişi oydu, onun için onu arayabilirdim sadece. Lütfen öldürmeyin beni.”

Behlül, alnına dayanmış namlunun soğukluğunu hissediyordu, Azrail ölümün melodilerini fısıldıyordu kulağına. Bir bebek gibi altına kaçırdı, idrarın sıcaklığını bacaklarında hissediyordu, gözlerini kapattı. Konuşmalar bıçak gibi kesildiğinde korkutucu bir sessizlik oluştu, silah kafasına dayalı bir şekilde duruyordu.

“Aç gözlerini,” diye buyurdu Çavuş.

Mermiyi namluya sürdü, önündeki çocuk gözlerini sımsıkı kapatmaya devam ediyor ve titriyordu. Daha sert ve kuru bir sesle tekrarladı, “Gözlerini aç dedim!”

Söyleneni yapmak dışında seçeneği yoktu Behlül’ün. Yavaşça açtı gözlerini, bomboş bakıyordu artık, çoktan yaşam ışığı sönmüştü gözbebeklerinde. Yanağından süzülen yaşlar çenesinde yavaşlayarak intihar ediyordu.

Çavuşun tetikteki parmağının oynadığını hissettiğinde derin bir nefes aldı. Tek isteği silah patladığında acı çekmeden ölmekti. Nefesini tutmaya devam ettiği sırada duyulan sesle kaskatı kesildi.

“Kestiiiiik!”

Kalabalığın içinde gülüşmeler ufaktan yükselmeye başlarken

karşısına Cengiz ve Komutan denilen adam çıktı. Hem de yan yana, dostane bir samimiyetin izlerini taşıyorlardı.

Behlül, bir Cengiz'e bir de Komutana baktı ve kekeleyerek, "Ama, ama sen ölmüştün."

Oldukça eğlendiğini gösteren bir ifade vardı adamın yüzünde, Başkomiserin ise pek eğlendiği söylenemezdi, daha farklı konular düşünüyor gibiydi.

Dişlerini sıkarak, "Büyük patron kim?" diye sordu Cengiz.

"Ben de öğrenmek ve beni satanı bulup bu beladan kurtulmak istiyorum."

"Seni satan yok Aslanım, oyunuma geldin."

Behlül'ün gözbebekleri büyüdü bir anda.

"Hiç biriniz düzgün yolla konuşmayı tercih etmediniz, ağzınızdan lâf almak için tiyatro yapmak zorunda kaldık," Komutanın omzuna elini attı, "Başkomiser Nevzat, benim eskiden Amirimdi. Kurusıkı silahla vurduğumda sen onun öldüğünü sandın, inandırıcı olması için çok çaba harcadık, o heyecanla kırmızı boyayı sen kan zannettin. Ben bu işi sevdim emekli olup bir dizide oynamayı düşünüyorum, ne dersin?"

Kumpasa düşen Genç Çıracık hayal kırıklığı yaşıyordu.

"Bu kadar oyun yeter, bahsettiğin büyük patronu kim tanıyor?"

"Orhan."

Onun, Yavuz'un evine geldiğini görünce işlerin içinde olması şaşırtmıştı ilk başta Cengiz'i. Olayların en dışındaki isim gibi görünüyordu, aslında tam merkezinde ve önemli bir noktadaydı. Büyük patron onun aracılığı ile sokakları yönetiyor ve böylece gizliliğini koruyordu. Öldürmekten hiç çekinmeyen bu adam Orhan'ı güçlü bir silah gibi kullanarak insanların üzerine korku salmayı başarmıştı.

"Onu bana getireceksin!" dedi kararlı bir tonda.

"Nasıl?"

"Yapman gerekenleri anlatacağım sana."

Bundan sonra planın en zor, en önemli kısmı başlıyordu. Cengiz en baştaki adama yaklaşmak üzereydi. Hamlelerini yaparken satranç oynuyormuş gibi dikkatli ve ince detayları da düşünmeye çalışıyordu. İlk defa sabırsızlandığını hissetti. Behlül'e oynadığı oyun ile kendisini en tepedeki isme

götürecek kişiyi öğrenmeyi başarmıştı. Orhan'ı kullanıp Patronu yakalayarak adaletle teslim edecekti. Her şeyin sonunda hakkındaki dava sonuçlandıktan sonra kendisiyle ilgili nihai kararı da verecekti.

Behlül'ün söyleyeceklerini bir bir üstünden geçerek anlattı. Onun hem elinden kaçmaması hem de zarar görmemesini istiyordu. Her ne kadar karanlığın içinde kaybolmuş olsa da neticesinde bir çocuktan gözünde, oldukça zeki, güçlü ve savaşçı bir ruhu vardı. Onun yaşındaki birinin ölümle dans etmesini izlemişti birlikte olduğu süre içinde.

Araması için telefonu uzattığında, "Bana bunlardan bir tane borçlusun biliyorsun değil mi?" diyerek takıldı. Kalbinin derinliklerinde bir yerde acıma yerine ona karşı bir sıcaklık hissediyor ama bunun nedenini bilemiyordu.

Genç Çıracak aldığı cep telefonundan Yavuz'u tekrar aradı, "Zamanım yok, peşimden geliyorlar,"

Karşı tarafta konuşmaya başlayan adamı azarlayarak susturdu, "Şimdi sırası değil, beni dinle, hepimizin başı dertte, Başkomiser denen orospu çocuğu..." Bu sözlerle Cengiz'in o an gözünde şimşekler çakmasına neden olsa da tepki vermemek için kendini zor tuttu, "...sandığımızdan daha zeki, hemen evden uzaklaş ve Orhan Abiye haber ver, her zamanki buluşma yerinde hava karardığında buluşalım, Patrona elimde vermem gereken çok önemli bir şey var, bu hepimizin hayatını kurtaracak!"

Oldukça inandırıcı geçmişti görüşme, telefonu kapattığında Cengiz'e dönüp, "Kusura bakma annene istemeden sövdüm ama senin dediğin gibi tiyatrunun gerçekçi olması için yaptım," dedi.

Emekli Başkomiser Cengiz'e bakarak, "Bahsettiğin kadar varmış, bu çocuk doğru yolda olsa güzel iş yapar," diyerek takıldı.

"Evet, kurnaz biridir," derken Behlül'e kuşkulu bakıyordu. İlk başından beri bu insanlara güvenemeyeceğini biliyordu, her daim tedbirli olmalıydı.

Uyuşturucu satışı için güvenli yöntem bulan bu insanların, zor anlarda başlarının dertte olduğunu belirten gizli bir şifrenin de olabileceğini düşündü. 'Patrona elimde vermem gereken çok önemli bir şey var, bu hepimizin hayatını kurtaracak!' sözleri

yankılanıyordu kafasının içinde bir yerlerde. Derinden gelen bir his huzursuz etse de kuruntu yaptığıını düşünerek sıyrılmaya çalıştı bu duygudan.

‘Her zaman ki yer’ diye bahsettiği buluşma noktasının neresi olduğunu öğrendi Cengiz.

“Nasıl yapıyoruz?” dedi Nevzat.

“Ben yalnız gideceğim Amirim.”

“Cengiz sen kafayı mı sıyırdın? İmkânı yok!”

“Amirim gereksiz yere tartışıyoruz, gerçekten bana çok yardımcı oldunuz ama bundan sonrasını ben tek başıma halledeceğim.”

“Oğlum, ekiplere haber ver, tek başına baskın mı yapacaksın?”

“İlk önce merak ettiğim konular var, onları öğrenip bizim çocukları arar teslim ederim.”

“Merak ettiğini merkezde de öğrenirsin Cengiz, aptallık ediyorsun.”

“Bu gurur meselesi oldu benim için, genç bir çocuk öldürüldü, ekibimdekiler dâhil herkes benim yaptığımı düşünüyor, balistik inceleme sonucu kurşunun benim silahımdan çıktığı tespit edildi ama ben ateş etmedim.”

“Nasıl?” Emekli Başkomiser olayın detayını ilk defa öğreniyordu ve şaşkına döndü.

“Ben köşeyi dönmeden önce ateş edildi, vardığımda çoktan ölmüştü çocuk, görgü tanığı olmadığından ve olayın üzerime kalacağını bildiğimden ağzımı açmadım. Bu işin arkasındaki kirli oyunu öğrenmem gerek, ben fark etmeden silahımı kim nasıl değiştirdi, gencecik birinin kanı benim ellerime bulaştı Amirim. Aklım almıyor, düşündükçe kafayı yiyecek gibi oluyorum.”

* * *

Evren aracı uzak bir yere park etmeye gittiğinde Kasap’ı İlker’le tek başına bıraktı. Adamın sert ve dik bakışlarına karşılık etrafı incelemeyi seçti Genç Memur.

Ardından gözlerini eski Kurt’a çevirdi, “Bacağını nasıl kaybettin?”

“Kaybetmedim, feda ettim!” derin bir iç çekti, “Evren daha yeni yetme sayılırdı, cinayetlerin eksik olmadığı bu civarda birçok faili meçhul vardır. İç hesaplaşmalar, aile faciaları...” gözleri oldukça uzaklara daldı, artık İlker’e bakmıyordu geçmişte yolculuk yapıyordu adeta, “...ailemi ufak yaşta kaybettim, daha beş yaşındaydım. Babamın ve benim gözlerimin önünde anneme, ablama tecavüz edip öldürdüler. Babam bu acıya dayanamadı ve kendini astı. O günden sonra ne kadar ırz düşmanı varsa tek tek icabına baktım, sizin bıçkın Cengiz tutukladı beni, ıslah evinde büyüdüm. Çıktığımda beni karşılayan yine Cengiz oldu yanında bu sefer Evren vardı...” kendi kendine güldü, “...o zamanlar daha çocuk sayılırdı, verdiğim bir söz vardı kendi kendime, tecavüzcülerin yaşamasına son nefesime kadar izin vermeyecektim. Bu hayatta ne kadar karanlık içinde yaşayan varsa buldu beni, Cengiz ve Evren’in gözü hep üzerimdeydi, artık işlerimi daha dikkatli yapar olmuştum. Hiçbir zaman suçüstü yapamadılar. Mahpusa girdiğim ilk anda kız babaları sarılıp elimi öptü. Öyle bir nam salmıştım ki. Peh... Kasap adını ben seçmedim, bu nam seçti beni. Kestikçe büyüdüm, büyüdükçe daha çok kestim, ta ki tuzağa düşene kadar. Çükünü kestiğim şerefsizlerden biri yanına aldığı iki kansızla evime girip gelmemi beklemiş. Ailemi kaybettiğimden bu yana yaşadığım evin ışıkları hiç yanmadı biliyor musun? Beni sıkıştıran kansızlar bacağımı kestiler, bağırmamam için ağzımı kapatmışlardı, hayatta kaldıysam Cengiz ve Evren sayesinde. Işıkların ilk defa yandığını fark etmişler ve durumdan işkillenip dalmışlar içeri. O günden sonra ne kadar kansızın çükünü kestiysen kendilerine tamamını yedirdim.”

Sustu Kasap, devamını getirmedi, o günlerin acısını sürekli taşıyordu üzerinde. Bakışlarında, hareketlerinde sevgi barındırmayan bu adamın kalbinde farklı bir his taşıyordu. Ailesine olan sevgisi artık öfkeye dönüşmüş, kendisine takılan isimle korku salan biri haline dönüşmüş.

“Kentsel dönüşüm başladığında o yüzden mi bu evi terk etmedin?”

Kasap başını çevirip sadece baktı, kara gözlerinden ne demek

istediğini anlamıştı İlker. Evren'in gelmesiyle konu değişmişti, saatine bakan Komiser Yardımcı, "Bu adam ne zaman gelir?" diye sordu.

"Gelecek, bekle..." duraksamasıyla derin bir sessizlik çöktü, adamın ilk defa kıvrandığını gördüler, "Evren!"

"Efendim Kasap."

"Gelecek olan kişinin yardıma ihtiyacı var. Biliyorsun bunca yıl senden bir çöp parçası bile istemedim, istemeye de hakkım yoktur, Cengiz'le hayatımı kurtardın. Ama bu sefer başkasının hayatını kurtarmak için senden söyleyeceklerimi yapmanı istiyorum."

İlker ve Evren birbirlerine baktı. Ağzındaki baklayı çıkarmasını beklediler.

"Bir insana yapmayacağı kötülükleri karısını, çocuklarını kullanarak yaptırabilirsiniz. İstedığınız gibi karanlığa çeker kuklanız yaparsınız."

Sabırsızlanan Evren, "Uzun etme Kasap sadede gel."

"Eyvallah! Birazdan gelecek olan kişi sizin tanıdığınız biri, hem de yakından!"

(-Devam Edecek-)

Orçun YENİLMEZ. Detektif proza